

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (piąta izba)

z dnia 8 maja 2014 r. *

Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 —
Rozporządzenie (EWG) nr 574/72 — Świadczenia rodzinne — Zasiłki rodzinne —
Zasiłek wychowawczy — Świadczenie Elterngeld — Świadczenie Kindergeld — Obliczenie
dodatku dyferencyjnego

W sprawie C-347/12

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie
prejudycjalnym, złożony przez Cour de cassation (Luksemburg) postanowieniem z dnia 12 lipca
2012 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 20 lipca 2012 r., w postępowaniu:

Caisse nationale des prestations familiales

przeciwko

Ulrike Wiering,

Markusowi Wieringowi,

TRYBUNAŁ (piąta izba),

w składzie: T. von Danwitz, prezes izby, E. Juhász, A. Rosas (sprawozdawca), D. Šváby i C. Vajda,
sędziowie,

rzecznik generalny: M. Wathelet,

sekretarz: V. Tourrès, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 6 czerwca 2013 r.,
rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Caisse nationale des prestations familiales przez adwokatów A. Rodescha i R. Jazbinsek,
- w imieniu U. oraz M. Wieringów przez adwokatów G. Pierreta oraz S. Coïa,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez D. Martina oraz V. Kreuzschitz, działających w charakterze
pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 18 lipca 2013 r.,

* Język postępowania: francuski.

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 1 lit. u) ppkt (i), art. 4 ust. 1 lit. h) i art. 76 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, zmienionego i uaktualnionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r. (Dz.U. 1997, L 28, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. 3, s. 3), zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1606/98 z dnia 29 czerwca 1998 r. (Dz.U. L 209, s. 1) (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1408/71”), oraz art. 10 ust. 1 lit. b) ppkt (i) rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia nr 1408/71 (Dz.U. L 74, s. 1), zmienionego i uaktualnionego rozporządzeniem nr 118/97 (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 574/72”).
- 2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu toczącego się pomiędzy Caisse nationale des prestations familiales (krajową kasą świadczeń rodzinnych, zwaną dalej „CNPF”) a U. i M. Wieringami, zamieszkującymi w Niemczech, którzy świadczą pracę, odpowiednio, w Niemczech i w Luksemburgu, w przedmiocie odmowy wypłacenia im przez CNPF dodatku dyferencyjnego do zasiłków rodzinnych na dzieci.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Motywy pierwszy, piąty, ósmy i dziesiąty rozporządzenia nr 1408/71 mają następujące brzmienie:
„przepisy w celu koordynacji ustawodawstw krajowych dotyczących zabezpieczenia społecznego wpisują się w ramy swobodnego przepływu pracowników będących obywatelami państw członkowskich i powinny przyczynić się do polepszenia ich poziomu życia i warunków zatrudnienia;
[...]
niezbędne jest, w ramach tej koordynacji, zagwarantowanie we Wspólnocie równości traktowania przez różne ustawodawstwa krajowe pracowników zamieszkujących w państwach członkowskich oraz osobom pozostającym na ich utrzymaniu, jak również osobom pozostającym przy życiu po ich śmierci;
[...]
pracownicy najemni i osoby prowadzące działalność na własny rachunek przemieszczające się we Wspólnocie powinni być objęci systemem zabezpieczenia społecznego tylko jednego państwa członkowskiego w celu uniknięcia zbiegu właściwych ustawodawstw i wynikających z tego komplikacji;
[...]
w celu jak najlepszego zagwarantowania równego traktowania pracowników zatrudnionych na terytorium jednego państwa członkowskiego należy przyjąć jako zasadę ogólną, że stosuje się ustawodawstwo tego państwa członkowskiego, na którego terytorium dana osoba jest zatrudniona lub prowadzi działalność na własny rachunek”.
- 4 Artykuł 1 tego rozporządzenia zawiera definicje terminów używanych w regulowanym przez nie obszarze.

5 Artykuł 1 lit. u) tego rozporządzenia stanowi:

- „(i) określenie »świadczenia rodzinne« oznacza wszelkie świadczenia rzeczowe lub pieniężne, wyrównujące koszty utrzymania rodziny zgodnie z ustawodawstwem określonym w art. 4 ust. 1 lit. h), z wyłączeniem specjalnych zasiłków porodowych lub zasiłków z tytułu przysposobienia określonych w załączniku II;
- (ii) określenie »zasiłki rodzinne« oznacza okresowe świadczenia pieniężne przyznawane wyłącznie w zależności od liczby oraz, w danym przypadku, od wieku członków rodziny”.

6 Zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. h) wspomnianego rozporządzenia stosuje się ono do wszystkich ustawodawstw odnoszących się do działów zabezpieczenia społecznego, które dotyczą świadczeń rodzinnych.

7 Artykuł 12 ust. 1 rozporządzenia nr 1408/71 przewiduje:

„Na podstawie niniejszego rozporządzenia nie można przyznać ani zachować prawa do kilku świadczeń tego samego rodzaju za ten sam okres ubezpieczenia obowiązkowego [...]”.

8 Artykuł 13 tego rozporządzenia, zatytułowany „Zasady ogólne”, przewiduje:

„1. Z zastrzeżeniem art. 14c i 14f osoby, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, podlegają ustawodawstwu tylko jednego państwa członkowskiego. Ustawodawstwo określa się zgodnie z przepisami niniejszego tytułu.

2. Z zastrzeżeniem przepisów art. 14–17:

- a) pracownik zatrudniony na terytorium państwa członkowskiego podlega ustawodawstwu tego państwa, nawet jeżeli zamieszkuje na terytorium innego państwa członkowskiego lub jeżeli przedsiębiorstwo lub pracodawca, który go zatrudnia, ma swoją zarejestrowaną siedzibę, miejsce prowadzenia działalności lub znajduje się na terytorium innego państwa członkowskiego;

[...]”.

9 Artykuł 73 omawianego rozporządzenia stanowi:

„Pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek podlegający ustawodawstwu państwa członkowskiego są uprawnieni, w odniesieniu do członków swojej rodziny, którzy zamieszkują [na] terytorium innego państwa członkowskiego, do świadczeń rodzinnych przewidzianych przez ustawodawstwo pierwszego państwa, tak jakby zamieszkiwali oni [na] terytorium tego państwa, z zastrzeżeniem przepisów załącznika VI”.

10 Artykuł 76 tego rozporządzenia stanowi:

„1. W przypadku gdy w tym samym okresie, dla tego samego członka rodziny i z tytułu wykonywania działalności zawodowej świadczenia rodzinne są przewidziane w ustawodawstwie państwa członkowskiego, na którego terytorium zamieszkują członkowie rodziny, prawo do świadczeń rodzinnych, należnych zgodnie z ustawodawstwem innego państwa członkowskiego, w danym wypadku na podstawie art. 73 lub 74, jest zawieszane do wysokości przewidzianej w ustawodawstwie pierwszego państwa członkowskiego.

2. Jeżeli wniosek o świadczenia nie jest złożony w państwie członkowskim, na którego terytorium zamieszkują członkowie rodziny, instytucja właściwa innego państwa członkowskiego może stosować przepisy ust. 1 tak, jakby świadczenia były przyznane w pierwszym państwie członkowskim”.

- 11 Artykuły 7–10a rozporządzenia nr 574/72 określają sposoby wykonywania art. 12 rozporządzenia nr 1408/71.
- 12 Artykuł 10 ust. 1 rozporządzenia nr 574/72 przewiduje:
- „a) Prawo do świadczeń lub zasiłków rodzinnych, należnych zgodnie z ustawodawstwem państwa członkowskiego, w którym nabycie prawa do świadczeń lub zasiłków nie jest uzależnione od warunku ubezpieczenia, zatrudnienia lub prowadzenia działalności na własny rachunek, jest zawieszane, jeżeli w tym samym okresie i dla tego samego członka rodziny przyznane są świadczenia tylko zgodnie z krajowym ustawodawstwem innego państwa członkowskiego lub w zastosowaniu z art. 73, 74, 77 lub 78 rozporządzenia, do wysokości kwoty tych świadczeń.
- b) Jednakże jeżeli praca lub działalność zawodowa wykonywana jest na terytorium pierwszego państwa członkowskiego:
- (i) w przypadku świadczeń należnych zgodnie z krajowym ustawodawstwem innego państwa członkowskiego albo zgodnie z art. 73 lub 74 rozporządzenia osobie uprawnionej do zasiłku rodzinnego lub osobie pobierającej te świadczenia prawo do świadczeń rodzinnych, należne tylko zgodnie z krajowym ustawodawstwem innego państwa członkowskiego albo zgodnie z tymi artykułami, jest zawieszane do wysokości kwoty świadczeń rodzinnych, przewidzianych w ustawodawstwie państwa członkowskiego, na którego terytorium zamieszkuje członek rodziny. Koszt świadczeń przyznawanych przez państwo członkowskie, na którego terytorium zamieszkuje członek rodziny, ponosi to państwo członkowskie;

[...]”.

- 13 Należy, po pierwsze, zauważyć, że rozporządzenie nr 1408/71 zostało zastąpione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166, s. 1), a po drugie, że rozporządzenie nr 574/72 zostało zastąpione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącym wykonywania rozporządzenia nr 883/2004 (Dz.U. L 284, s. 1). Te nowe rozporządzenia zaczęły obowiązywać w dniu 1 maja 2010 r., zgodnie z art. 91 rozporządzenia nr 883/2004 i z art. 97 rozporządzenia nr 987/2009. Jednakże w świetle okresu, w jakim wystąpiły okoliczności stanu faktycznego rozpatrywane w postępowaniu głównym, okoliczności te są regulowane rozporządzeniami nr 1408/71 i nr 574/72.

Prawo luksemburskie

- 14 W dniu 15 marca 2013 r. Trybunał zwrócił się na mocy art. 101 swego regulaminu postępowania do sądu odsyłającego o udzielenie wyjaśnień. Sąd odsyłający został mianowicie poproszony o bardziej szczegółowe przedstawienie rozpatrywanych w postępowaniu głównym luksemburskich świadczeń rodzinnych oraz warunków ich przyznawania. Pismem z dnia 29 kwietnia 2013 r. sąd odsyłający wskazał między innymi, że luksemburskie świadczenia rodzinne rozpatrywane w postępowaniu głównym stanowią zasiłki rodzinne (zwane dalej „luksemburskimi zasiłkami rodzinnymi”), a także zasiłek wychowawczy. Przekazał również Trybunałowi tekst przepisów prawa luksemburskiego regulujących przyznawanie tych świadczeń. Uściślił ponadto, że zasiłek z tytułu urlopu rodzicielskiego nie stanowi przedmiotu rozpatrywanego przed nim sporu, ponieważ żądanie U. i M. Wieringów w zakresie tego zasiłku zostało uznane za niedopuszczalne.

- 15 Stosownie do informacji przedstawionych przez sąd odsyłający art. 269 akapit pierwszy code de la sécurité sociale (luksemburskiego kodeksu zabezpieczenia społecznego) stanowi:

„Prawo do zasiłków rodzinnych na warunkach przewidzianych w niniejszym rozdziale przysługuje:

- a) dziecku faktycznie i w sposób ciągły zamieszkującemu w Luksemburgu oraz posiadającemu tam zameldowanie;
- b) członkom jego rodziny, zgodnie z obowiązującym międzynarodowym aktem prawnym, każdej osobie podlegającej ustawodawstwu luksemburskiemu i mieszczącej się w zakresie stosowania rozporządzeń wspólnotowych lub innej umowy dwu- lub wielostronnej zawartej przez Luksemburg w obszarze zabezpieczenia społecznego i przewidującej wypłatę zasiłków rodzinnych stosownie do ustawodawstwa państwa miejsca zatrudnienia. Członkiem rodziny danej osoby jest dziecko należące do grupy rodzinnej tej osoby, określonej w art. 270. Członkowie rodziny, o których mowa w niniejszym przepisie, zamieszkują w państwie określonym we wspomnianych rozporządzeniach lub umowach.

[...]”.

- 16 Na mocy art. 271 akapit pierwszy tego kodeksu zasiłek przysługuje od miesiąca narodzin dziecka do ukończenia przez nie osiemnastego roku życia. Zgodnie z art. 271 akapit trzeci tego kodeksu prawo do zasiłków rodzinnych przysługuje do ukończenia maksymalnie dwudziestu siedmiu lat uczniom kształcącym się w ramach szkolnictwa średniego oraz uczniom kształcącym się w ramach szkolnictwa średniego technicznego, dla których nauka pozostaje główną działalnością.

- 17 Artykuł 299 luksemburskiego code de la sécurité sociale przewiduje:

„1. Zasiłek wychowawczy jest przyznawany na wniosek każdej osoby, która:

- a) posiada zameldowanie w rozumieniu art. 269 w Wielkim Księstwie Luksemburga i faktycznie w nim zamieszkuje lub podlega obowiązkowo luksemburskiemu zabezpieczeniu społecznemu z tytułu wykonywania działalności zawodowej oraz jest objęta zakresem stosowania rozporządzeń wspólnotowych;
- b) wychowuje w swoim gospodarstwie domowym jedno lub kilkoro dzieci, na rzecz których wnioskodawcy lub jego małżonkowi niepozostającemu w separacji, lub jego partnerowi wypłacane są [...] świadczenia rodzinne i które spełniają w odniesieniu do niego wymogi przewidziane w art. 270 [tego samego kodeksu, dotyczącym ustalenia członków rodziny];
- c) zajmuje się głównie wychowaniem dzieci w gospodarstwie domowym i nie wykonuje działalności zawodowej ani nie otrzymuje wynagrodzenia zastępczego.

2. W drodze odstępstwa od warunku przewidzianego w ust. 1 lit. c) do zasiłku uprawniony jest także każdy, kto wykonuje jedną lub więcej działalności zawodowych lub otrzymuje wynagrodzenie zastępcze oraz kto, niezależnie od czasu świadczonej pracy, dysponuje wraz ze swoim małżonkiem niepozostającym w separacji lub osobą, z którą zamieszkuje we wspólnocie domowej, dochodem nieprzekraczającym, po odliczeniu składek na zabezpieczenie społeczne,

- a) trzykrotności minimum socjalnego, jeśli wychowuje jedno dziecko;
- b) czterokrotności minimum socjalnego, jeśli wychowuje dwoje dzieci;
- c) pięciokrotności minimum socjalnego, jeśli wychowuje troje lub więcej dzieci.

3. W drodze odstępstwa od warunków przewidzianych w ust. 1 lit. c) oraz w ust. 2 do połowy zasiłku wychowawczego uprawniony jest, niezależnie od dochodu, którym dysponuje, każdy, kto:

- a) wykonuje jedną lub więcej działalności zawodowych w niepełnym wymiarze czasu pracy, przy czym faktyczny całkowity tygodniowy wymiar świadczonej pracy nie przekracza połowy zwykłego obowiązującego go na mocy ustawy lub porozumienia zbiorowego w tym samym okresie wymiaru czasu pracy, albo korzysta z wynagrodzenia zastępczego odpowiadającego czasowi pracy określonemu powyżej;
- b) zajmuje się głównie wychowaniem dzieci w gospodarstwie domowym w czasie odpowiadającym co najmniej połowie normalnego wymiaru czasu pracy, jaki określono w lit. a).

[...]”.

18 Artykuł 302 tego kodeksu stanowi:

„Zasiłek wychowawczy przysługuje od pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie urlopu macierzyńskiego lub urlopu adopcyjnego albo po upływie ósmego tygodnia od narodzin dziecka.

Jest on wypłacany w miesiącu, za który przysługuje.

Prawo do zasiłku wygasa pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dziecko ukończy drugi rok życia.

W drodze odstępstwa od poprzedniego akapitu:

- a) zasiłek jest wypłacany na rzecz pobierającej go osoby, jeśli zajmuje się ona w swym gospodarstwie domowym wychowaniem bliźniąt albo trojga lub większej liczby dzieci, pod warunkiem że co najmniej jedno z dzieci nie ukończyło jeszcze czwartego roku życia;

b)

granica wiekowa dla wypłaty zasiłku w wypadku urodzenia lub przysposobienia więcej niż dwojga dzieci wynosi dodatkowo dwa lata na dziecko na rzecz osoby pobierającej, która spełnia warunki określone w lit. a).

W wypadku przysposobienia dzieci w różnym wieku granicę wieku stosuje się w odniesieniu do najmłodszego z przysposobionych dzieci.

Prawo do zasiłku przysługuje również na rzecz każdej osoby zajmującej się w swym gospodarstwie domowym wychowaniem dziecka, które nie ukończyło czwartego roku życia i na które wypłacany jest specjalny zasiłek dodatkowy przewidziany w art. 272 akapit czwarty.

Prawo do zasiłku wygasa, gdy przewidziane w niniejszym rozdziale przesłanki przyznania nie są już spełniane”.

19 Artykuł 303 tego kodeksu brzmi następująco:

„Zasiłek wychowawczy wynosi 485,01 EUR miesięcznie niezależnie od liczby dzieci w tym samym gospodarstwie domowym. W wypadku zastosowania progów określonych w art. 299 ust. 2 wysokość zasiłku zostaje obniżona w zakresie, w jakim dochód po odliczeniu składek na zabezpieczenie społeczne oraz kwoty zasiłku wychowawczego przekracza określone progi”.

20 Artykuł 304 luksemburskiego code la sécurité sociale stanowi:

„Zasiłek wychowawczy ulega zawieszeniu do wysokości każdego świadczenia niebędącego świadczeniem luksemburskim tego samego rodzaju przysługującego na to samo dziecko lub na te same dzieci.

[N]ie przysługuje on w wypadku, gdy jeden z rodziców pobiera na to samo dziecko lub dzieci świadczenie z tytułu urlopu rodzicielskiego przewidziane w rozdziale VI niniejszej księgi lub świadczenie niebędące świadczeniem luksemburskim wypłacane z tytułu urlopu rodzicielskiego [...]”.

Prawo niemieckie

21 W dniu 19 marca 2013 r. Trybunał zwrócił się do rządu niemieckiego o sprecyzowanie celów i warunków przyznawania świadczeń Kindergeld i Elterngeld. Pismem z dnia 17 kwietnia 2013 r. rząd niemiecki przedstawił Trybunałowi informacje na temat tych świadczeń.

22 Stosownie do tych informacji świadczenie Kindergeld stanowi jeden z aspektów fiskalnego wyrównania obciążeń związanych z utrzymaniem rodziny przewidzianego w § 31 Einkommensteuergesetz (niemieckiej ustawy o podatku dochodowym, zwanej dalej „EStG”).

23 Jak stanowi ten przepis, celem świadczenia Kindergeld jest wyrównanie kosztów utrzymania rodziny i zagwarantowanie dziecku minimalnego poziomu życia.

24 Na mocy przepisów § 62 ust. 1 EStG uprawniony, czyli z reguły rodzic, musi mieć stałe lub zwykle miejsce zamieszkania w Niemczech albo podlegać nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu, albo być traktowany jako taki w Niemczech. Zgodnie z § 63 ust. 1 EStG dziecko musi posiadać stałe lub zwykle miejsce zamieszkania w państwie członkowskim Unii Europejskiej, w Szwajcarii, Islandii, Liechtensteinie lub w Norwegii.

25 Zgodnie z § 32 ust. 4 EStG prawo do świadczenia Kindergeld przysługuje, bez potrzeby spełniania innych warunków, na dziecko, które nie ukończyło osiemnastego roku życia bądź dwudziestego pierwszego roku życia, jeśli nie wykonuje ono pracy zarobkowej i jest zarejestrowane jako poszukujące pracy w krajowym urzędzie pracy, bądź dwudziestego piątego roku życia, jeśli się kształci lub wykonuje uznany wolontariat, bądź też wreszcie bez ograniczenia ze względu na wiek, jeśli niepełnosprawność fizyczna lub umysłowa nie pozwala mu na samodzielne utrzymanie się.

26 Zgodnie z § 66 ust. 1 zdanie pierwsze EStG wysokość świadczenia Kindergeld wynosi 184 EUR miesięcznie na każde z dwojga pierwszych dzieci, 190 EUR na trzecie dziecko i 215 EUR na kolejne dziecko, niezależnie od dochodów i majątku członków rodziny.

27 Na mocy § 1 ust. 1 Bundeselterngeld- und Elternzeitgesetz [ustawy federalnej w sprawie świadczenia rodzicielskiego (Elterngeld) i urlopu rodzicielskiego, zwanej dalej „BEEG”] świadczenie Elterngeld przysługuje każdej osobie, która ma stałe lub zwykle miejsce zamieszkania w Niemczech, zamieszkuje w jednym gospodarstwie domowym ze swoim dzieckiem, zajmuje się nim i wychowuje je oraz nie wykonuje działalności zawodowej lub nie wykonuje działalności zawodowej w pełnym wymiarze czasu pracy. Zgodnie z § 4 ust. 1 BEEG świadczenie Elterngeld wypłaca się od momentu narodzin dziecka do ukończenia przez nie czternastego miesiąca życia.

28 Zgodnie z § 2 ust. 1 BEEG świadczenie Elterngeld odpowiada 67% dochodów z działalności zawodowej wykonywanej przed narodzinami dziecka. Jest wypłacane do wysokości miesięcznego pułapu 1 800 EUR za pełne miesiące, w trakcie których uprawniony nie otrzymywał dochodów z działalności zawodowej.

- 29 W przypadku gdy dochody z działalności zawodowej wykonywanej przed narodzinami dziecka wynosiły poniżej 1 000 EUR, stawka 67% zostaje na podstawie § 2 ust. 2 zdanie pierwsze BEEG podwyższona o 0,1% za każde 2 EUR poniżej kwoty tych dochodów w wysokości 1 000 EUR, aż do osiągnięcia stawki 100%. W przypadku gdy dochody z działalności zawodowej wykonywanej przed narodzinami dziecka przekraczały 1 200 EUR, stawka 67% zostaje na podstawie § 2 ust. 2 zdanie drugie BEEG obniżona o 0,1% za każde 2 EUR powyżej kwoty tych dochodów w wysokości 1 200 EUR, aż do osiągnięcia stawki 65%. Wysokość świadczenia Elterngeld wynosi na podstawie § 2 ust. 4 zdanie pierwsze BEEG co najmniej 300 EUR miesięcznie, i to, na podstawie § 2 ust. 4 zdanie drugie BEEG, nawet gdy uprawniony nie otrzymywał żadnych dochodów z działalności zawodowej przed narodzinami dziecka.
- 30 Na mocy § 2a ust. 1 zdanie pierwsze BEEG, jeśli uprawniony zamieszkuje w tym samym gospodarstwie domowym albo z dwojgiem dzieci, które nie ukończyły jeszcze trzech lat, albo z trojgiem lub większą liczbą dzieci, które nie ukończyły jeszcze sześciu lat, to wysokość świadczenia Elterngeld zostaje powiększona o 10%, przy czym kwota ta nie może być niższa od kwoty minimalnej 75 EUR. Zgodnie z § 2a ust. 4 zdanie pierwsze BEEG, w wypadku urodzenia więcej niż jednego dziecka wysokość świadczenia Elterngeld zostaje powiększona o 300 EUR na drugie oraz każde kolejne dziecko.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

- 31 Ulrike i Markus Wieringowie zamieszkują w Trewirze (Niemcy) z dwójką swoich dzieci. Z pozostałych w dyspozycji Trybunału akt sprawy wynika, że M. Wiering pracuje w Luksemburgu, podczas gdy jego małżonka jest zatrudniona w charakterze urzędnika w Niemczech.
- 32 W dniu 12 października 2007 r. M. Wiering wystąpił do CNPF z wnioskiem o wypłatę zasiłków rodzinnych na dwoje swoich dzieci.
- 33 Zarząd CNPF odmówił przyznania U. i M. Wieringom dodatku dyferencyjnego odnoszącego się do zasiłków rodzinnych należnych z tytułu posiadania dwójki dzieci, odpowiadającego różnicy pomiędzy świadczeniami przewidzianymi przez prawo luksemburskie a świadczeniami pobieranymi na mocy prawa państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, z tego powodu, że wysokość tych świadczeń, a mianowicie Kindergeld i Elterngeld, przekraczała w okresie od 1 lipca 2007 r. do 31 maja 2008 r. świadczenia przewidziane w prawie luksemburskim, a mianowicie zasiłki rodzinne i zasiłek wychowawczy.
- 34 Conseil arbitral des assurances sociales (rada arbitrażowej ubezpieczeń społecznych) orzeczeniem z dnia 31 lipca 2009 r. uznała skargę U. i M. Wieringów na decyzję zarządu CNPF za bezpodstawną.
- 35 Na skutek apelacji U. i M. Wieringów conseil supérieur de la sécurité sociale (wyższa rada ubezpieczeń społecznych) wyrokiem z dnia 16 marca 2011 r. zmieniła to orzeczenie i stwierdziła, że U. i M. Wieringom przysługiwało w rozpatrywanym okresie prawo do pobierania dodatku dyferencyjnego na ich dwoje dzieci. Conseil supérieur de la sécurité sociale uznała, że świadczenie Elterngeld stanowi świadczenie rodzinne należne członkowi rodziny, który zajmuje się wychowaniem dzieci, a nie osobiście dzieciom. W związku z tym uznała, że świadczenie to nie może być brane pod uwagę przy obliczaniu dodatku dyferencyjnego, który ma być wypłacony pracownikowi z tytułu zasiłków rodzinnych przysługujących mu na rzecz dzieci, ponieważ jedynie świadczenia rodzinne należne temu samemu członkowi rodziny, z wyłączeniem tych należnych innym członkom rodziny, powinny być uwzględniane w celu ustalenia wysokości dodatku dyferencyjnego.
- 36 CNPF wniosła od tego wyroku kasację, podnosząc cztery zarzuty. Zarzuty drugi, trzeci i czwarty dotyczą naruszenia, niezastosowania bądź błędnej wykładni, odpowiednio, art. 10 ust. 1 lit. b) ppkt (i) oraz art. 10 ust. 3 rozporządzenia nr 574/72, jak również art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 1408/71.

- 37 CNPF utrzymuje, że conseil supérieur de la sécurité sociale, naruszając te przepisy, nie uwzględniła w swym wyroku świadczenia Elterngeld przy obliczaniu dodatku dyferencyjnego.
- 38 Sąd odsyłający powziął wątpliwości odnośnie do tego, czy przy obliczaniu dodatku dyferencyjnego należy uwzględnić wyłącznie świadczenia rodzinne tego samego rodzaju, czy też wszystkie świadczenia rodzinne pobierane przez rodzinę pracownika migrującego. W tych okolicznościach Cour de cassation postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy w celu obliczenia przez właściwy organ państwa, w którym świadczona jest praca, dodatku dyferencyjnego ewentualnie należnego na podstawie art. 1 lit. u) ppkt (i), art. 4 ust. 1 lit. h) oraz art. 76 rozporządzenia [nr 1408/71], a także na podstawie art. [10 ust. 1 lit. b) ppkt (i)] rozporządzenia [nr 574/72], należy uwzględnić, jako świadczenia rodzinne tego samego rodzaju, wszelkie świadczenia otrzymywane w państwie miejsca zamieszkania przez rodzinę pracownika migrującego, w niniejszej sprawie świadczenia Elterngeld i Kindergeld przewidziane w prawie niemieckim?”

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 39 Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający zmierza zasadniczo do ustalenia, czy wykładni art. 1 lit. u) ppkt (i), art. 4 ust. 1 lit. h) oraz art. 76 rozporządzenia nr 1408/71, jak również art. 10 ust. 1 lit. b) ppkt (i) rozporządzenia nr 574/72 należy dokonywać w ten sposób, że w celu obliczenia ewentualnie należnego pracownikowi migrującemu w państwie członkowskim miejsca zatrudnienia dodatku dyferencyjnego należy uwzględnić, jako świadczenia rodzinne tego samego rodzaju, wszelkie świadczenia rodzinne pobierane przez rodzinę tego pracownika na podstawie przepisów prawa państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, w niniejszym wypadku świadczenia Elterngeld i Kindergeld przewidziane w prawie niemieckim.
- 40 Na wstępie należy przypomnieć, że o ile art. 73 rozporządzenia nr 1408/71 stanowi, iż pracownik podlegający ustawodawstwu państwa członkowskiego jest uprawniony, w odniesieniu do członków swojej rodziny, którzy zamieszkują na terytorium innego państwa członkowskiego, do świadczeń rodzinnych przewidzianych przez ustawodawstwo pierwszego państwa, tak jakby zamieszkiwali oni na terytorium tego państwa, o tyle przepis ten, mimo że stanowi ogólną zasadę w zakresie świadczeń rodzinnych, nie jest jednak zasadą absolutną (zob. podobnie wyrok Schwemmer, C-16/09, EU:C:2010:605, pkt 41, 42).
- 41 Należy bowiem stwierdzić, że zgodnie z art. 12 rozporządzenia nr 1408/71 na podstawie niniejszego rozporządzenia nie można przyznać ani zachować prawa do kilku świadczeń tego samego rodzaju za ten sam okres ubezpieczenia obowiązkowego.
- 42 Tym samym, skoro powstaje zagrożenie zbiegu uprawnień przewidzianych przez ustawodawstwo państwa miejsca zamieszkania z uprawnieniami wynikającymi z przepisów państwa miejsca zatrudnienia, przepisy art. 73 tego rozporządzenia winny być zestawione z zawartymi w nim oraz w rozporządzeniu nr 574/72 normami zapobiegającymi zbiegowi praw, czyli art. 76 rozporządzenia nr 1408/71 i art. 10 rozporządzenia nr 574/72 (zob. podobnie wyrok Schwemmer, EU:C:2010:605, pkt 43, 44).
- 43 Z pozostałych w dyspozycji Trybunału akt sprawy wynika, że w postępowaniu głównym ustawodawstwo państwa członkowskiego miejsca zamieszkania U. i M. Wieringów, czyli Republiki Federalnej Niemiec, przyznaje prawo do rozpatrywanych w postępowaniu głównym świadczeń rodzinnych przy spełnieniu przesłanki posiadania stałego lub zwykłego miejsca zamieszkania w tym państwie członkowskim, a nie „z tytułu wykonywania działalności zawodowej”, czego wymaga art. 76 rozporządzenia nr 1408/71 w celu zastosowania tego przepisu. Co się tyczy konkretnie świadczenia Elterngeld, jego przyznanie zależy między innymi od spełnienia przesłanki posiadania stałego lub

zwykłego miejsca zamieszkania w Niemczech oraz niewykonywania działalności zawodowej lub niewykonywania działalności zawodowej w pełnym wymiarze czasu pracy, mimo że wysokość tego świadczenia jest co do zasady obliczana w odniesieniu do wcześniejszych dochodów czerpanych z działalności zawodowej.

- 44 W rezultacie art. 76 nie znajduje zastosowania do sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym (zob. podobnie wyroki: Dodl i Oberhollenzer, C-543/03, EU:C:2005:364, pkt 53; Schwemmer, EU:C:2010:605, pkt 46).
- 45 Natomiast sytuacja, w której nabycie prawa do świadczeń rodzinnych w państwie członkowskim miejsca zamieszkania nie jest uzależnione ani od warunku ubezpieczenia, ani od warunku zatrudnienia bądź prowadzenia działalności na własny rachunek, lecz od faktu zamieszkiwania na terytorium państwa, dotyczy art. 10 rozporządzenia nr 574/72.
- 46 Stosownie do określonej w art. 10 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia zasady zapobiegania zbiegowi praw zasiłki wypłacane przez państwo członkowskie miejsca zatrudnienia mają pierwszeństwo przed zasiłkami wypłacanymi przez państwo członkowskie miejsca zamieszkania, które z tego względu ulegają zawieszeniu. Jednakże w wypadku gdy działalność zawodowa jest wykonywana w tym ostatnim państwie, art. 10 ust. 1 lit. b) ppkt (i) tego rozporządzenia ustanawia odwrotne rozwiązanie, czyli że prawo do zasiłków wypłacanych przez państwo członkowskie miejsca zamieszkania ma pierwszeństwo przed prawem do zasiłków wypłacanych przez państwo członkowskie miejsca zatrudnienia, które to zasiłki zostają w związku z tym zawieszane.
- 47 I tak, Trybunał orzekł, że wykonywanie przez osobę sprawującą opiekę nad dziećmi – a konkretnie przez małżonka osoby uprawnionej do świadczeń, o którym mowa w art. 73 rozporządzenia nr 1408/71 – działalności zawodowej w państwie członkowskim miejsca zamieszkania dzieci powoduje, zgodnie z art. 10 rozporządzenia nr 574/72, zawieszenie prawa do zasiłków przewidzianych w rzeczonym art. 73 do wysokości kwoty zasiłków tego samego rodzaju wypłaconych przez państwo członkowskie miejsca zamieszkania, niezależnie od tego, kto jest bezpośrednim beneficjentem zasiłku rodzinnego przewidzianego przepisami państwa członkowskiego miejsca zamieszkania (zob. podobnie wyroki: Dodl i Oberhollenzer, EU:C:2005:364, pkt 59; a także Weide, C-153/03, EU:C:2005:428, pkt 30).
- 48 W tym względzie reprezentowani podczas rozprawy zainteresowani zgodzili się co do tego, że U. Wiering nie utraciła swego statusu urzędnika w Niemczech podczas okresu, w trakcie którego korzystała ze świadczenia Elterngeld, czego ustalenie należy jednak do sądu odsyłającego. Gdyby tak rzeczywiście było i można byłoby w związku z tym uznać, że U. Wiering wykonywała działalność zawodową w Niemczech w rozpatrywanym okresie, zasadą zapobiegania zbiegowi praw znajdującą zastosowanie w sporze w postępowaniu głównym byłyby art. 10 ust. 1 lit. b) ppkt (i) rozporządzenia nr 574/72.
- 49 Z tego wynikałoby, z zastrzeżeniem dokonania odpowiednich ustaleń przez sąd odsyłający, że Republika Federalna Niemiec jest państwem członkowskim właściwym w pierwszej kolejności do wypłaty świadczeń rodzinnych U. i M. Wieringom za okres rozpatrywany w postępowaniu głównym, a tym samym ci ostatni są uprawnieni, na koszt właściwej instytucji państwa członkowskiego miejsca zatrudnienia M. Wieringa, czyli CNPF, jedynie do ewentualnej wypłaty dodatku dyferencyjnego, odpowiadającego różnicy pomiędzy wysokością świadczeń przewidzianych prawem luksemburskim a wysokością świadczeń pobieranych w Niemczech (zob. podobnie wyrok McMenamin, C-119/91, EU:C:1992:503, pkt 26).
- 50 Ponadto należy stwierdzić, że nie kwestionowano kwalifikowania różnych rozpatrywanych w postępowaniu głównym świadczeń jako świadczeń rodzinnych.

- 51 Tym samym należy ustalić, czy jak podnosi CNPF, w ramach obliczania dodatku dyferencyjnego żadanego w sytuacji takiej jak ta w postępowaniu głównym art. 10 ust. 1 lit. b) ppkt (i) rozporządzenia nr 574/72 wymaga uwzględnienia wszystkich świadczeń rodzinnych pobieranych w państwie członkowskim miejsca zamieszkania rodziny pracownika migrującego.
- 52 Jak zauważył rzecznik generalny w pkt 52 opinii, biorąc pod uwagę fakt, że art. 12 rozporządzenia nr 1408/71 mieści się w tytule I tego rozporządzenia, ustanawiającym przepisy ogólne, zasady zawarte w tym przepisie stosują się do norm pierwszeństwa w przypadku zbiegu praw do świadczeń lub zasiłków rodzinnych przewidzianych zarówno w art. 76 tegoż rozporządzenia, jak i w art. 10 rozporządzenia nr 574/72.
- 53 Należy stwierdzić, że zgodnie z art. 12 rozporządzenia nr 1408/71 wyłącznie prawo do kilku świadczeń tego samego rodzaju za ten sam okres stanowi bezpodstawną kumulację.
- 54 W tym względzie z orzecznictwa Trybunału wynika, że świadczenia z zabezpieczenia społecznego winny być postrzegane jako będące tego samego rodzaju, niezależnie od cech właściwych różnym ustawodawstwom krajowym, w sytuacji gdy ich przedmiot, cel, podstawa wyliczenia i warunki przyznania są identyczne. Natomiast cechy czysto formalne nie powinny być postrzegane jako istotne elementy kwalifikacji świadczeń (zob. w szczególności wyroki: Valentini, 171/82, EU:C:1983:189, pkt 13; Knoch, C-102/91, EU:C:1992:303, pkt 40).
- 55 Trybunał uściślił jednak, że ze względu na liczne różnice między krajowymi systemami zabezpieczenia społecznego wymóg całkowitego podobieństwa podstawy obliczania oraz warunków przyznawania świadczeń prowadziłby do znacznego ograniczenia stosowania zakazu kumulacji zawartego w art. 12 rozporządzenia nr 1408/71. Taki skutek stałby w sprzeczności z celem tego zakazu, czyli unikaniem bezzasadnych kumulacji świadczeń społecznych (zob. wyrok Knoch, EU:C:1992:303, pkt 42).
- 56 Trybunał orzekł również, że z brzmienia wspomnianego przepisu wynika, iż zbieg praw istnieje nie tylko w sytuacji, gdy osoba jest uprawniona równocześnie do dwóch różnych świadczeń rodzinnych, lecz również w sytuacji, gdy prawa do takich świadczeń istnieją po stronie dwóch różnych osób, w tym wypadku dwóch rodziców, na to samo dziecko. Ratio legis przepisów rozporządzenia nr 1408/71 regulujących zbieg praw do świadczeń rodzinnych oraz rozwiązania, które zostały tam przewidziane w wypadku zbiegu praw, wskazują, że celem rozpatrywanego przepisu jest uniemożliwienie, by zarówno bezpośredni beneficjent świadczenia rodzinnego, czyli pracownik, jak i jego beneficjenci pośredni, czyli członkowie rodziny pracownika, mogli równocześnie korzystać z dwóch świadczeń tego samego rodzaju (zob. podobnie wyrok Dammer, C-168/88, EU:C:1989:652, pkt 10, 12).
- 57 Należy dodać, że rozporządzenie nr 1408/71 dotyczy, po pierwsze, „świadczeń rodzinnych”, zdefiniowanych w art. 1 lit. u) ppkt (i) tego rozporządzenia, a po drugie, „zasiłków rodzinnych”, które stanowią kategorię „świadczeń rodzinnych” i które zdefiniowano w art. 1 lit. u) ppkt (ii) tego samego rozporządzenia.
- 58 Z powyższego wynika, że różne świadczenia rodzinne, z jakich może korzystać pracownik migrujący na podstawie ustawodawstwa państwa członkowskiego miejsca zatrudnienia, i świadczenia, które są pobierane przez tego pracownika lub przez członków jego rodziny na podstawie ustawodawstwa państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, niekoniecznie stanowią świadczenia „tego samego rodzaju” w rozumieniu art. 12 rozporządzenia nr 1408/71.
- 59 O ile bowiem te świadczenia rodzinne mają na celu, zgodnie z art. 1 lit. u) ppkt (i) tego rozporządzenia, wyrównanie kosztów utrzymania rodziny, o tyle niekoniecznie jednak wszystkie one mają ten sam konkretny przedmiot czy te same cechy, czy beneficjentów.

- 60 Ponadto tylko niektóre z nich stanowią zasiłki rodzinne w rozumieniu art. 1 lit. u) ppkt (ii) tego rozporządzenia.
- 61 Tym samym w celu zastosowania przewidzianej w art. 10 ust. 1 lit. b) ppkt (i) rozporządzenia nr 574/72 zasady zapobiegania zbiegowi praw należy, w ramach obliczania dodatku dyferencyjnego przysługującego ewentualnie pracownikowi migrującemu w państwie członkowskim miejsca zatrudnienia wyróżnić, wśród różnych świadczeń rodzinnych, do których pracownik ten jest uprawniony na podstawie ustawodawstwa tego państwa, i świadczeń, które są pobierane przez wspomnianego pracownika lub członków jego rodziny na podstawie ustawodawstwa państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, świadczenia, które są „tego samego rodzaju” w rozumieniu art. 12 rozporządzenia nr 1408/71, biorąc pod uwagę ich przedmiot, cele, podstawę obliczenia i warunki przyznania, jak również beneficjentów.
- 62 Zadaniem sądu odsyłającego, do którego wyłącznej właściwości należy ocena okoliczności faktycznych zawistego przed nim sporu oraz dokonanie wykładni przepisów krajowych, jest ostateczne ustalenie w świetle tych informacji, czy świadczenie Elterngeld może być postrzegane jako będące tego samego rodzaju co luksemburskie zasiłki rodzinne i czy w związku z tym może być ono uwzględnione w celu obliczenia dodatku dyferencyjnego, ewentualnie przysługującego U. i M. Wieringom (zob. podobnie wyrok *Ottica New Line di Accardi Vincenzo*, C-539/11, EU:C:2013:591, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 63 Jednakże Trybunał, do którego zwrócono się o udzielenie sądowi odsyłającemu użytecznej odpowiedzi, jest właściwy do dostarczenia mu wskazówek wyprowadzonych z akt sprawy w postępowaniu głównym oraz uwag pisemnych bądź ustnych, które zostały mu przedstawione, umożliwiającym sądowi odsyłającemu wydanie rozstrzygnięcia (zob. wyrok *Ottica New Line di Accardi Vincenzo*, EU:C:2013:591, pkt 49 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 64 O ile w sprawie w postępowaniu głównym nie kwestionuje się tego, że luksemburskie zasiłki rodzinne są tego samego rodzaju co świadczenie Kindergeld, o tyle U. i M. Wieringowie utrzymują jednak zasadniczo, iż wspomniane zasiłki rodzinne nie stanowią świadczeń tego samego rodzaju co świadczenie Elterngeld. Świadczenie Elterngeld nie powinno więc ich zdaniem być uwzględnione w ramach obliczenia dodatku dyferencyjnego, żądanego przez M. Wieringa od CNPF.
- 65 W tym względzie z posiadanych przez Trybunał akt sprawy wynika, że świadczenia takie jak świadczenie Kindergeld oraz luksemburskie zasiłki rodzinne mają na celu umożliwienie rodzicom pokrycia kosztów związanych z potrzebami dziecka i są przyznawane bez względu na dochody czy majątek członków rodziny, czy też ewentualną działalność zawodową rodziców. Beneficjentem końcowym tych świadczeń pozostaje zatem samo dziecko, a nie rodzice. Ponadto wydaje się, że wspomniane świadczenia stanowią okresowe świadczenia pieniężne przyznawane wyłącznie w zależności od liczby dzieci oraz ich wieku, a tym samym mogą zostać zakwalifikowane jako „zasiłki rodzinne” w rozumieniu art. 1 lit. u) ppkt (ii) rozporządzenia nr 1408/71.
- 66 Co się tyczy świadczenia Elterngeld, to jak podniósł rzecznik generalny w pkt 66 opinii, z pozostających w dyspozycji Trybunału akt sprawy wynika, że takie świadczenie różni się od świadczeń takich jak świadczenie Kindergeld i od luksemburskich zasiłków rodzinnych pod wieloma względami, obejmującymi z jednej strony cele i cechy charakterystyczne, a z drugiej strony beneficjentów tych świadczeń.
- 67 Stosownie bowiem do informacji udzielonych przez rząd niemiecki świadczenie Elterngeld ma pomóc rodzinie w utrzymaniu dotychczasowych warunków życia, kiedy rodzice poświęcają się w pierwszej kolejności dzieciom. Świadczenie Elterngeld ma przede wszystkim na celu przyczynienie się do utrzymania wspomnianych warunków życia w wypadku tymczasowego, całkowitego lub częściowego zaprzestania wykonywania przez rodziców działalności zawodowej celem wychowania małoletnich dzieci.

- 68 Tym samym zajmujący się dzieckiem rodzic, który nie wykonuje działalności zawodowej lub który przerywa lub ogranicza tę działalność, korzysta w pierwszym roku życia dziecka, w zależności w danym wypadku od swoich dochodów uzyskiwanych przed przerwaniem czy ograniczeniem działalności, z wyrównania utraty dochodów przeznaczonego na utrzymanie warunków życia rodziny. Należy zauważyć, że wysokość świadczenia Elterngeld wynosi zasadniczo 67% poprzedniego wynagrodzenia, przy czym nie może przekroczyć 1 800 EUR miesięcznie.
- 69 Z tego wynika, że celem świadczenia takiego jak świadczenie Elterngeld jest umożliwienie rodzicowi w takich okolicznościach skorzystania z pomocy w utrzymaniu warunków życia rodziny, a wysokość świadczenia jest związana zasadniczo z dochodami, jakie uzyskiwał on z wcześniejszej działalności zawodowej.
- 70 Tym samym, w przeciwieństwie do świadczenia Kindergeld i do luksemburskich zasiłków rodzinnych, świadczenie Elterngeld nie jest przyznawane wyłącznie w zależności od liczby dzieci i ich wieku. O ile pewne warunki jego przyznania związane są z istnieniem dziecka i jego wiekiem, o tyle zasadniczo świadczenie to jest obliczane na podstawie wynagrodzenia pobieranego przed przerwaniem działalności zawodowej przez rodzica zapewniającego dziecku opiekę. Wysokość tego świadczenia jest powiększona wyłącznie w wypadku rodziny wielodzietnej lub urodzenia więcej niż jednego dziecka.
- 71 Tym samym, o ile świadczenie takie jak świadczenie Elterngeld stanowi „świadczenie rodzinne” w rozumieniu art. 1 lit. u) ppkt (i) rozporządzenia nr 1408/71 (zob. analogicznie wyrok Kuusijärvi, C-275/96, EU:C:1998:279, pkt 60), o tyle nie może jednak być zakwalifikowane jako „zasiłki rodzinne” w rozumieniu art. 1 lit. u) ppkt (ii) tego rozporządzenia.
- 72 Ponadto należy zauważyć, że w sprawie w postępowaniu głównym CNPF przy obliczaniu dodatku dyferencyjnego uwzględnił również zasiłek wychowawczy. Tymczasem jak wskazał rzecznik generalny w pkt 34 i 74 opinii i z zastrzeżeniem ustaleń, jakich ma dokonać sąd odsyłający, U. Wiering nie ubiegała się o przyznanie tego świadczenia i w świetle art. 304 luksemburskiego code de la sécurité sociale nie jest pewne, czy była do niego uprawniona.
- 73 W tym względzie należy uściślić, że zakładając nawet, iż świadczenie to mogłoby być postrzegane jako tego samego rodzaju co luksemburskie zasiłki rodzinne, w każdym razie z orzecznictwa wynika, że aby można było uznać, iż w danym przypadku ma miejsce zbieg praw do świadczeń rodzinnych, nie wystarczy na przykład, by takie świadczenia były należne w państwie członkowskim miejsca zamieszkania dziecka i równocześnie mogły być tylko należne w innym państwie członkowskim, w którym pracuje jeden z rodziców tego dziecka (zob. wyrok Schwemmer, EU:C:2010:605, pkt 52).
- 74 Tym samym Trybunał stwierdził w kontekście art. 10 rozporządzenia nr 574/72, że aby móc uznać świadczenia rodzinne za należne na podstawie ustawodawstwa państwa członkowskiego, prawo tego państwa powinno uznać uprawnienie do wypłaty świadczeń na rzecz członka rodziny, który pracuje w tym państwie. Konieczne jest zatem, by zainteresowana osoba spełniła wszystkie warunki, zarówno formalne, jak i materialne, wymagane przez prawo krajowe tego państwa, aby móc korzystać z tego prawa, wśród których może znajdować się, w odpowiednim przypadku, warunek uprzedniego złożenia wniosku celem wypłaty takich świadczeń (zob. wyrok Schwemmer, EU:C:2010:605, pkt 53).
- 75 W rezultacie, zakładając nawet, że zasiłek wychowawczy mógłby być uznany za będący tego samego rodzaju co luksemburskie zasiłki rodzinne, w wypadku gdyby nałożone w prawie luksemburskim warunki przyznania zasiłku wychowawczego nie zostały spełnione w sprawie w postępowaniu głównym, wspomniany zasiłek nie mógłby zostać uwzględniony przy obliczaniu przysługującego ewentualnie U. i M. Wieringom dodatku dyferencyjnego.
- 76 W świetle powyższego na postawione pytanie należy odpowiedzieć następująco: wykładni art. 1 lit. u) ppkt (i), art. 4 ust. 1 lit. h) rozporządzenia nr 1408/71, jak również art. 10 ust. 1 lit. b) ppkt (i) rozporządzenia nr 574/72 należy dokonywać w ten sposób, że w sytuacji takiej jak rozpatrywana

w postępowaniu głównym w celu obliczenia ewentualnie należnego pracownikowi migrującemu w państwie członkowskim miejsca zatrudnienia dodatku dyferencyjnego nie należy uwzględniać wszystkich świadczeń rodzinnych pobieranych przez rodzinę tego pracownika na podstawie przepisów prawa państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, skoro – z zastrzeżeniem ustaleń, jakich ma dokonać sąd odsyłający – przewidziane w prawie niemieckim świadczenie Elterngeld nie jest tego samego rodzaju, w rozumieniu art. 12 rozporządzenia nr 1408/71, co przewidziane również w prawie niemieckim świadczenie Kindergeld i przewidziane w prawie luksemburskim zasiłki rodzinne.

W przedmiocie kosztów

- ⁷⁷ Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (piąta izba) orzeka, co następuje:

Wykładni art. 1 lit. u) ppkt (i) i art. 4 ust. 1 lit. h) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, zmienionego i uaktualnionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1606/98 z dnia 29 czerwca 1998 r., jak również art. 10 ust. 1 lit. b) ppkt (i) rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia nr 1408/71, zmienionego i uaktualnionego rozporządzeniem nr 118/97, należy dokonywać w ten sposób, że w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym w celu obliczenia ewentualnie należnego pracownikowi migrującemu w państwie członkowskim miejsca zatrudnienia dodatku dyferencyjnego nie należy uwzględniać wszystkich świadczeń rodzinnych pobieranych przez rodzinę tego pracownika na podstawie przepisów prawa państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, skoro – z zastrzeżeniem ustaleń, jakich ma dokonać sąd odsyłający – przewidziane w prawie niemieckim świadczenie Elterngeld nie jest tego samego rodzaju, w rozumieniu art. 12 rozporządzenia nr 1408/71, co przewidziane również w prawie niemieckim świadczenie Kindergeld i przewidziane w prawie luksemburskim zasiłki rodzinne.

Podpisy